

## Sikkert stikk

Å sette Vamp til å spille konserter, kan vanskelig karakteriseres som høyt spill. De har en hel kortstokk med trumfess-låter å ta av.

Konsert

Vamp

Verdensteateret

Vidar Johnsen (vokal og gitar)

Øyvind Staveland (fele, bratsj, fløyter, trekkspill og vokal)

Torbjørn Økland (gitarer, bouzouki, trompet)

Carl Øyvind Apeland (bass, kor)

Det er svart, kald vinter. Snøen dekker vårt land. Men Vamp spiller tankene hen til forliste drømmer og sommergrønne land – og det lenge, lenge før de kommer til "Tir n'a Noir".



Øyvind Staveland trollbant publikum med sine fløyter, og Vidar Johnsen gjorde sterkt inntrykk med sin stemme. Foto: Olaf Akselsen

[Forstørre bildet](#) | [Bestill bildet](#)



Fela, fløytene og rockerytmene er det som gir Vamp sitt særpreg.

[Forstørre bildet](#) | [Bestill bildet](#)

### Nok en sang

Plata de fikk vise-spellemannpris for nå nettopp, heter "Siste stikk".

Konserten på Verdensteatret i går kveld var mer en serie av sikkerstikk.

Mest låter fra det nye albumet, riktignok, men også en hel slagerserie mot slutten til glede for dem som kanskje ikke har sikret seg at Vamp-samlingen er fullstendig komplett.

Grappa er anklaget for å synge mest om ramsalt sjø og beksvart kjærlighet. Derfor var en av de første sangene en låt om havet. "Nok en sang om havet", for å være nøyaktig, med teksten Ingvar Hovland skrev da bandet ga beskjed om at det eneste temaet han kunne spare seg for å bruke i nye tekster, var havet. Og det ble mye annet fra "Siste stikk" også, blant annet rørende vakre "Denne uro" og inderlige "Bleik poet".

### Godt blandet

Gang på gang har anmeldere rost Vamp opp i skyene som et band som ikke lar seg sette i bås. Men hva annet kan en si om en gruppe som mikser sjangrene rock og jazz med folkemusikk fra våre egne trakter, Irland, Latin-Amerika og blander instrumenter så forskjellige som fele, fløyter, trekkspill og bouzouki med tradisjonelle trommer og strenger? Faktisk er det befriende å la dem bare være seg selv.

Det er likevel ikke dette som skaper dette umiskjennelig "vampete" som gjør at du øyeblikkelig vet hvilket band du hører på radioen. Det er villskapen og fandenivoldskheten i de raske låtene i kontrast med det såre, våre i balladene. Og det er tekstene til Kolbein Falkeid, Arnt Birkedal og Ingvar Hovland, som i samling er noe av det vakreste innen norsk samtidslyrikk.

Det gjør seg bra på plate. Men det er enda bedre på scene, det kan alle som var til stede i går bevitne.



### Takk

Nå var det selvsagt ikke hundre prosent fullklaff. Nittisju, kanskje. Litt dårlig balanse mellom vokal og instrumenter til å begynne med, og utrolig irriterende høyllytt prating fra publikum som ikke hadde vett til å dempe seg under balladene. Det er dessuten fristende å anklage bandet for regelrett anmelderfrieri, ettersom "Ingeborg" hadde funnet plass på settlista.

Men de ørsmå skjønnhetsfeilene var det i grunnen ingen som brydde seg om da superhitene "Tir n'a Noir" og "Månemannen" dukket opp på slutten. Førstnevnte var å trykke på allsang-knappen, sistnevnte fikk folket til å danse. Ekstranumre ble det også.

Så takk skal du ha, kjære Øyvind Staveland, som lot fiolinen få gjennomgå så grundig og fløyte klinge så vemodig. Og takk skal du ha, Vidar Johnsen, for den litt ru stemmen i alle de gode låtene. Takk skal dere ha, alle sammen, for en konsertopplevelse av det varme og minneverdige slaget. Publikum var såre fornøyd, og bandet bukket dypt og stilig. Hele gjengen.

Ingeborg Volan

**Fristende å anklage bandet for regelrett anmelderfrieri.**